

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/84/2019
Identifikačné číslo spisu: 5019200200
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5019200200.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. W. G., narodený XX. B. XXXX, bytom v I., K. Č.. XXXX/XX, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 12. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 12. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-49, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 12. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-49, postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. (ďalej len „SSP“) odmietol ako neprípustnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) zo 7. februára 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, ktorým tento postupom podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) v spojení s § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku správne konanie na základe žiadosti žalobcu zo 7. januára 2019 o priznanie starobného dôchodku zastavil, nakoľko v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa nezmenil.

2. Krajský súd mal preukázané, že žalobca v žalobe neoznačil žalovaného, k žalobe pripojil len prvostupňové správne rozhodnutie zo 7. februára 2019 a zároveň v žalobe uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodol Minister spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím z 24. apríla 2019, pričom toto rozhodnutie k žalobe nepripojil. Vzhľadom na tieto zistenia, krajský súd uznesením z 3. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-18, vyzval žalobcu, aby v stanovenej lehote odstránil vady žaloby, ktoré bránia jej vecnému vybaveniu tak, že v zmysle § 202 ods. 1 SSP uvedie označenie žalovaného a označenie konania alebo veci, v ktorej sa žalobca domáha nápravy (označenie napadnutého rozhodnutia), rovnako aj deň vydania rozhodnutia a pripojí napadnuté rozhodnutie vo fotokópii. V uznesení bol riadne poučený o možnosti zvoliť si advokáta v zmysle § 26 ods. 2 SSP a o

tom, že v zmysle § 180 ods. 1 SSP žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodoval o riadnom opravnom prostriedku. V uznesení tiež poukázal na vyjadrenie žalobcu v žalobe, že proti napadnutému rozhodnutiu zo 7. februára 2019 podal odvolanie, o ktorom rozhodol Minister spravodlivosti Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím z 24. apríla 2019, preto je potrebné, aby žalobca s poukazom na § 180 ods. 1 prvá veta SSP uviedol číslo a dátum vydania napadnutého rozhodnutia (odvolacieho správneho orgánu), zrušenia ktorého sa v danom súdnom konaní domáha. Na výzvu súdu reagoval žalobca podaním z 10. júna 2019, v ktorom opravil žalobu tak, že ako žalovaného označil Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak za rozhodnutie, ktoré malo byť predmetom súdneho prieskumu, opätovne označil prvostupňové rozhodnutie zo 7. februára 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019.

3. Na základe týchto zistení dospel krajský súd k záveru, že žalobca jednoznačne prejavil svoju vôľu tak, že žiada zrušiť rozhodnutie zo 7. februára 2019, ktoré bolo vydané v inštančnom postupe ako prvostupňové a nežiada zrušiť rozhodnutie Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 24. apríla 2019, ktoré v inštančnom postupe bolo vydané ako rozhodnutie o odvolaní. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2009, sp.zn. 4Sžo/46/2008, podľa ktorého: Ak žalobca podal žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorý rozhodol v prvom stupni a pripojil k nej aj rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, nemôže súd bez skúmania skutočnej vôle žalobcu konanie zastaviť, a ktoré bolo schválené ako judikát na zasadnutí správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 6. februára 2012 ako rozhodnutie č. 84 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2012. V danom prípade žalobca síce rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu k žalobe nepripojil, avšak v žalobe uviedol, že o jeho odvolaní proti rozhodnutiu zo 7. februára 2019 rozhodol Minister spravodlivosti rozhodnutím z 24. apríla 2019. Preto súd predtým, ako odmietol žalobu, skúmal skutočnú vôľu žalobcu, ktoré správne rozhodnutie má byť predmetom súdneho prieskumu. Zároveň bol žalobca riadne poučený o tom, že je potrebné, aby s poukazom na § 180 ods. 1 veta prvá SSP a tvrdenie žalobcu, že v danej veci rozhodoval aj Minister spravodlivosti Slovenskej republiky ako odvolací orgán, uviedol číslo a dátum vydania napadnutého rozhodnutia, zrušenia ktorého sa v danom súdnom konaní domáha. Napriek tomu žalobcu naďalej zotrval v oprave žaloby z 10. júna 2019 na predmete prieskumu prvostupňového rozhodnutia, hoci už ako žalovaného označil Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý vydal rozhodnutie o odvolaní.

4. V tejto súvislosti krajský súd ďalej uvádzal, že Správny súdny poriadok v prípade rozhodnutí orgánov verejnej správy vyžaduje na ich prieskum splnenie štyroch podmienok, a to

- rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré môžu byť preskúmané v správnom súdnom konaní na základe správnych žalôb, všeobecne vymedzuje § 3 ods. 1 písm. b/ SSP,
- musí ísť o také rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorým bola fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch,
- musí ísť o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú nadobudlo právoplatnosť. Táto podmienka vyplýva z § 7 písm. a/ SSP, podľa ktorého správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánu verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Musí ísť o rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť až po povinnom využití riadneho opravného prostriedku v správnom konaní, ak ho bolo prípustné v správnom konaní využiť,

- nejde o rozhodnutie, ktorého preskúmanie je vylúčené podľa § 7 SSP

s tým, že v danom prípade žalobca síce vyčerpal riadny opravný prostriedok - odvolanie, avšak nedomáhal sa preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia o tomto riadnom opravnom prostriedku, ale domáhal sa preskúmania prvostupňového rozhodnutia, ktoré vzhľadom na vydanie rozhodnutia o odvolaní nebolo v inštančnom postupe konečné. Nebola teda splnená tretia podmienka kladená na kvalitu napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy uvedená vyššie.

5. Krajský súd tiež poukázal na dispozičný princíp správneho súdneho konania zakotvený v § 5 ods. 5 SSP a v tomto spojení na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/67/2013, podľa ktorého konanie o žalobe je konaním vybudovaným na dispozičnom princípe, podľa ktorého je súd

viazaný rozsahom aj dôvodmi, v ktorých vidí žalobca nezákonnosť správneho rozhodnutia. Z dispozičnej zásady uplatňujúcej sa v správnom súdnictve teda vyplýva, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom žalobcom. Čo sa týka samotného pojmu rozsah žaloby, tento vymedzuje žalobca správnemu súdu uvedením predmetu preskúmania, t.j. kvantitatívnu stránku preskúmania. Rozsahom sa má konkrétne na mysli uvedenie rozhodnutia, ktoré sa má preskúmať, respektíve aký výrok rozhodnutia sa má preskúmať (§ 134 ods. 1 SSP). Pokiaľ teda žalobca riadne uvedie konkrétne rozhodnutie, ktoré má byť predmetom súdneho prieskumu, takýmto rozsahom prieskumu je správny súd viazaný.

6. Dodal, že súd má povinnosť v zmysle § 202 ods. 2 SSP správnu žalobu fyzickej osoby v sociálnych veciach posudzovať neformálne, predpokladom je však „ustálenie“ toho, aké rozhodnutie alebo opatrenie a ktorého orgánu verejnej správy je žalobou namietané. Po tomto súd preskúma procesné podmienky na podanie správnej žaloby a ak má v tomto smere pochybnosti, bude postupovať v zmysle § 59 alebo i § 60. V danom prípade postupom podľa § 59 SSP bola odstránená pochybnosť v tom smere, ktoré rozhodnutie žalobca napáda, keď v samotnej žalobe uviedol, že žiada preskúmať prvostupňové rozhodnutie zo 7. februára 2019, čo potvrdil v odpovedi na výzvu súdu podľa § 59 SSP.

7. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti, krajský súd zistil neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v predmete nepodliehajúcim súdnemu prieskumu. V danom prípade žalobca aj po výzve súdu na odstránenie vady žaloby zotrval na označení napadnutého rozhodnutia, ktorým je prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a nie rozhodnutie vydané a právoplatné po podaní odvolania. S poukazom na skúmanie skutočnej vôle žalobcu v otázke predmetu súdneho prieskumu, aj s poukazom na to, že žalobca má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, krajský súd uzavrel, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktoré je zo súdneho prieskumu vyňaté. Takéto rozhodnutie nemôže byť predmetom súdneho prieskumu, čo má za následok odmietnutie žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP.

8. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože žaloba bola odmietnutá.

II.

9. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

10. Namietal, že nesprávnym procesným postupom krajského súdu (bez verejného konania) mu nebolo umožnené využiť procesné práva (právo konania v jeho osobnej účasti, právo na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; tiež namietal nezákonné odmietnutie žaloby.

11. Konkrétne v kasačnej sťažnosti namietal nespravodlivosť, neústavnosť a nezákonnosť uznesenia krajského súdu, správna žaloba, ktorou si uplatnil právo na súdnu ochranu priamo dotknutého práva - práva na starobný dôchodok garantovaného Dohovorom č. 128, Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných ľudských práv a slobôd, Európskym dohovorom na ochranu základných ľudských práv a slobôd, zákonom č. 365/2004 Z.z. ako aj zákonom č. 100/1988 Zb., na ktorý mu vznikol zákonný nárok dňom 14. októbra 1999, bola bez verejného konania, bez účasti žalobcu odmietnutá uznesením. Tým, že súd rozhodol bez nariadenia verejného konania, došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, takýto postup súdu je v rozpore s článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu základných ľudských práv a slobôd, s Ústavou Slovenskej republiky ako aj článkom 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 (ktorým bola do právneho systému aplikovaná Listina základných ľudských práv a slobôd). Tým, že sa nekonalo verejné pojednávanie, žalobca ako účastník konania nebol súdom riadne vypočutý a nemohol sa vyjadriť k vykonaným dôkazom, čo je v rozpore s článkom 12 ods. 1, článkom 13 ods. 4 a článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Odmietnutím žaloby došlo aj k porušeniu článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Dodal, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 43/03, I. ÚS 3/01, I. ÚS 37/95) požiadavka zakotvená v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemôže byť závislá ani od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši spor o právo, ktorý vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčený z právomoci súdu. Namietal tiež porušenie § 147 ods. 1 písm. a/ SSP v spojení s § 55 ods. 2 SSP.

12. V ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti aj s poukazom na § 6 ods. 1 a 2 písm. c/ SSP, podľa ktorého správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s tým, že správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach, je legitímne, že správnu žalobou sa dožadoval preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže zo 7. februára 2019 a nie odvolacieho rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky. Aj v zmysle § 177 ods. 1 SSP sa správnu žalobou môže žalobca domáhať ochrany svojich práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, teda nie proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu. Dodal, že v správnej žalobe správne označil za žalovaného ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, čo potvrdzuje aj § 180 ods. 1 SSP, podľa ktorého žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku. Aj toto ustanovenie dokazuje, že v správnej žalobe označil ako žalovaného ministra, lebo on bol oprávnený rozhodnúť o opravnom prostriedku podanom voči rozhodnutiu Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže.

13. Záverom aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžso/64/2013 uviedol, že pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

14. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

15. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

17. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 5 ods. 2 SSP konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

20. Podľa § 7 písm. a/ SSP správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto

nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená.

21. Podľa § 59 ods. 1 SSP, ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, správny súd uznesením vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote podľa § 58 ods. 2.

22. Podľa § 59 ods. 2 SSP v uznesení podľa odseku 1 správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho doplniť alebo opraviť, a poučí o možnosti podanie odmietnuť.

23. Podľa § 59 ods. 3 SSP, ak sa v lehote určenej správnym súdom podanie nedoplní alebo neopraví, správny súd podanie odmietne uznesením; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

24. Podľa § 60 SSP správny súd predvolá na výsluch toho, kto podanie urobil, ak má za to, že tým možno dosiahnuť odstránenie väd podania. Pri výsluchu správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, a poučí, ako podanie opraviť alebo doplniť.

25. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

26. Podľa § 199 ods. 1 písm. h/ SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie príslušného útvaru sociálneho zabezpečenia.

27. Podľa § 199 ods. 2 SSP v konaní podľa tejto hlavy správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania - fyzickej osoby a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach a povinnostiach.

28. Podľa § 202 ods. 2 SSP správnu žalobu fyzickej osoby správny súd posudzuje neformálne. Ak je žalobcom právnická osoba, správna žaloba musí obsahovať všetky náležitosti uvedené v odseku 1 a § 182 ods. 1.

29. Podľa § 203 ods. 1 SSP rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu.

30. Podľa § 203 ods. 2 SSP pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.

31. Podľa § 204 SSP, ak to nie je v rozpore s účelom správneho súdnictva, môže správny súd i bez návrhu doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy.

32. Najvyšší súd z obsahu súdneho spisu zistil, že

- podaním z 30. apríla 2019 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) zo 7. februára 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, fotokópiu ktorého zároveň k predmetnej žalobe doložil vo forme prílohy (č. 1. 6 a nasl. súdneho spisu); žalovaný správny orgán v podanej žalobe neoznačil

- krajský súd uznesením z 3. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-18 vyzval žalobcu na odstránenie väd žaloby, a to konkrétne, aby tento v lehote 10 dní odo dňa doručenia:

- uviedol označenie žalovaného

- uviedol konanie, v ktorom sa domáha nápravy - označenie napadnutého rozhodnutia a dňa jeho vydania

- pripojil napadnuté rozhodnutie vo fotokópii

- zároveň krajský súd žalobcu poučil o následku neodstránenia väd žaloby vo vyššie naznačenom smere spočívajúcom v odmietnutí podania postupom podľa § 59 ods. 3 SSP,

- žalobca podaním z 10. júna 2019 postupujúc vo svetle usmernenia plynúceho z príslušného uznesenia

žalobu doplnil o označenie žalovaného správneho orgánu (za žalovaného označil ministra spravodlivosti), avšak za napadnuté rozhodnutie označil opätovne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 7. februára 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019

- krajský súd následne uznesením z 12. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-49 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP žalobu ako neprípustnú odmietol, keď mal preukázané, že žalobca i napriek výzve na odstránenie väd žaloby zotrval na označení napadnutého rozhodnutia, ktorým je prvostupňové rozhodnutie a s tým, že v predmetnej veci bolo potrebné skúmať aj skutočnú vôľu žalobcu v otázke predmetu súdneho prieskumu.

33. Najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že krajský súd procesne pochybil, keď žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP ako neprípustnú odmietol.

34. V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že už z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že žalobca prvostupňové správne rozhodnutie zo 7. februára 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019 napadol odvolaním, o ktorom rozhodol odvolací správny orgán tak, že predmetné rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Podľa vyjadrenia žalobcu sa jednalo o rozhodnutie ministra spravodlivosti z 24. apríla 2019. Za takto preukázaného stavu mal krajský súd zvoliť (aj vzhľadom na špecifickosť tohto typu konania zaradeného do kategórie sociálnej) jednoduchší a priamejší prístup vo vzťahu k žalobcovi v procese odstraňovania väd podania - žaloby, prípadne žalobcu predvolať na informatívny výsluch a vhodným spôsobom ho poučiť a usmerniť tak, aby tomuto nevznikla ujma na jeho právach, prípadne právom chránených záujmoch. Samotná skutočnosť, že žalobca má titul JUDr. ešte bez ďalšieho nezakladá dôvod odlišného správania sa zo strany súdu voči jeho osobe v porovnaní s osobami bez právnického vzdelania. Pokiaľ mal teda krajský súd preukázané, že o odvolaní žalobcu bolo rozhodnuté a boli mu známe aspoň základné informácie o tomto rozhodnutí (rozhodnutie ministra spravodlivosti z 24. apríla 2019) mal žalobcu priamo vyzvať na predloženie rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu aj s jeho špecifikáciou, i keď len čiastočnou a zároveň stručne zdôvodniť s poukazom na relevantné ustanovenia SSP dôvodnosť svojej požiadavky. Z obsahu podaní zaslaných žalobcom vrátane kasačnej sťažnosti je zrejmé, že žalobca konal v zjavnom omyle a neznalosti právnej úpravy [viď napríklad jeho vyjadrenie cit.: „ (...) Správnu žalobou sa môže žalobca domáhať ochrany svojich práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy ..., teda nie proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu.“], čím konštatovanie krajského súdu o ustálení skutočnej vôle žalobcu domáhať sa preskúmania prvostupňového správneho rozhodnutia postráda akúkoľvek relevanciu, a to nielen vo vzťahu k účelu správneho súdnictva spočívajúceho v poskytnutí ochrany subjektívnym právam účastníkom, ale aj práva na prístup k súdnej a inej právnej pomoci podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky ako takého. Krajský súd mal preto vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.

35. Ďalej považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že dôvod odmietnutia žaloby, ktorý si zvolil krajský súd (§ 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP) nekorešponduje zo zisteniami plynúcimi z obsahu súdneho spisu a ktoré možno považovať za nesporné. Krajským súdom použitý dôvod sa totiž vzťahuje na prípady, kedy sa žalobca na základe správnej žaloby domáha preskúmania zákonnosti prvostupňového správneho rozhodnutia bez toho, aby tento účastník vyčerpal riadny opravný prostriedok, teda inak povedané, napadol správnu žalobou rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť bez toho, aby bol vyčerpaný riadny opravný prostriedok podľa osobitného právneho predpisu (tu zákon č. 328/2002 Z.z.). V predmetnej veci žalobca riadny opravný prostriedok vyčerpal v podobe podania odvolania voči prvostupňovému správne rozhodnutiu zo 07. februára 2019 a o ktorom bolo navyše už v čase podania žaloby aj zo strany odvolacieho správneho orgánu rozhodnuté. V tomto súvisе najvyšší súd len podotýka, že v uznesení z 03. júna 2019, č.k. 29Sa/11/2019-18 - ktorým správny súd žalobcu vyzval na odstránenie väd žaloby - uviedol ako následok ich neodstránenia odmietnutie podania podľa § 59 ods. 3 SSP.

36. Vo vzťahu k označeniu žalovaného správneho orgánu najvyšší súd dáva do pozornosti, že ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister

menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Minister spravodlivosti Slovenskej republiky nie je sám osebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Žalovaným orgánom malo byť teda Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2008, sp.zn. 2Sžo/72/2007).

37. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP).

38. V ďalšom konaní povinnosťou krajského súdu bude postupovať v intenciách názoru najvyššieho súdu naznačeného v predchádzajúcich bodoch (§ 469 SSP).

39. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov tohto kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

40. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.